

Žalujoča sestrica.

Milo joče mala Jela,
Ker jej smrt je brateca vzela
Ga prisrčno je ljubila
Ž njim v učilnico hodila,
In domá sta vkup igrala
Mladih let se radovala. —

Smrt nemila brateca vzela
Milo joče sestra Jela:
„Kje si Zlätan, bratec mili,
Al' se sestra ti ne smili,
Ki po tebi joče, vzdíše,
Britke si solzice briše?
Tvojega ne vidim lica
Sem brez tebe siročica!“ —
Mati hčerko je objela
Tolažiti jo začela:
„O ne joči, duša mila,
Da si Zlätana zgubila;
Bratec tvoj z nebes višine
Gleda v solznate doline;
Z angelčki v nebeškem sjaji
Se sprehaja v svetem raji.
Pusti ga se veselíti,
V družbi angelčkov mu biti,
Kder vesele pesni poje
O ne jokaj, dete moje!“ —

L. T.

— x —

Dva stotaka.

Ek pastir na Francoskem je kupil pri starinarji zeló staro knjigo „Zgodbe stare in nove zaveze“, katero je o dolgih zimskih večerih prav pridno prebiral. Ko nekega večera zopet prebira knjigo, zadene na skupaj zalepljena lista, kar ga v daljnem branji moti. Nejevoljno a vendar varno razlepi lista in glej — dva stotaka padeta iz knjige. Vže si misli, kako bode razveselil moža, ko mu jih bode vrnil, ali zdajci zagleda na kraji sledeče besede: „S trudom sem si pridobil in z varičnostjo prihranil te novce — ker pa so moji dediči z vsem potrebnim preskrbljeni, naj bodo ti novci tvoji — ki prebiraš to knjigo.“ —

J. M.

— x —